

отъ нашия хлѣбъ, хапни си. Ако пъкъ не можешъ всичкия сега тукъ да го изядешъ, занесъ отъ него на мама си, па и на твоята сестра Калинка.

И пакъ начена отново да кани Пенчо, да моли, съ протегната ржка къмъ Славка.

Но отвѣдъ градинката задъ плета чу се мъжки гласъ, задума:

— Чакай ти хлапе проклето, ахъ ти Пенчо, некадърнико, тъй ли се бащинъ хлѣбъ раздава? Ти ли работишъ, печелишъ? Лошо си момче, ти Пенчо, лошо си!

Всички изеднажъ се сѣпнаха, уплаши се и Пенчо, изтрѣпна. Салтъ Лалка се на крака издигна, и на тато си твърдо отвърна:

— Не, тато, Пенчо не е лошъ, добъръ е... а Славко, той е лошъ, той...

И Лалка заплака.

Ев. Димитрова.

